

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Jeg takker Dig, min Fader, at Du ikke var rig

Citation: Drachmann, Holger: "Jeg takker Dig, min Fader, at Du ikke var rig", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 466. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann08tom-shoot-workid57435/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Kom, kom Du store Kærlighed til alt,
 Hvad der fra Menneskenes Vugge gjaldt
 Som alle Tiders største Fæddergave:
 Mildhed og Skaansel i et mandigt Sind,
 Som tørrer Taarerne paa Enkers Kind
 Og vejrer Dogmer bort i vaarfrisk Vind
 Lig den, der frejdigt ler til Romas Grave!

O kunde jeg med denne Sydens Blæst,
 Svæbt i en sollys Klædning som til Fest,
 Hjemride fluks til Fædrestrandens Bølge:
 Da blev mig Østenvinden ej for kold,
 Til Side slog jeg Kappens vide Fald
 Og gav mig frejdig den Mission i Vold,
 Som har den store Kærlighed i Følge!

Jeg takker Dig, min Fader, at Du ikke var rig.

Jeg takker Dig, min Fader, at Du ikke var rig,
 Da jeg lagde ud i Livet til Orlog og Krig,
 At prøve, hvortil Vaabnene dued.
 Der var saa mange Farer, som trued.
 Til Farerne derude kom Længslerne derinde:
 Lokkende er Druen, og skøn er Jordens Kvinde;
 Hvem har ej strakt Vaaben i den ulige Krig? —
 Jeg takker Dig, min Fader, at Du ikke var rig!

Og havde jeg i Haanden haft det klingende Guld,
 Da havde jeg vel rustet min Skude
 Til Gilde og til Gammen med Silkebolster ud,
 Af Venner og Lakajer og Spillemænd fuld,
 Og taget mig en dejlig Synderinde til Brud,
 At hvile, ved Roret, paa min Pude!
 Saa havde vi os smykket som Grækere til Fest,
 Og ladet Stævnen styre, hvor Stævnen kunde bedst —
 Og saa var vi vel bleven derude.

Jeg takker Dig, min Fader, at ikke dit Guld,
 Da jeg lagde ud paa Reisen, og Lykken blev mig huld,